

کله چي وحشت د مدنيت خای نيسي

پېړۍ و رژېدې، کلونه تيرسوه نسلونه يو په بل پسې سر راپورته کړ او له مينځه لاړه خو ډير لا دغه پوښتنه اوس هم دځانه څخه کوي چي دا ولي انسانان دخپل هسته څخه يعني د بابا آدمه تر دي دمه پوري د تاريخ په اوږدو کي او خاصتا په شلمه پېړۍ کي چي انسان خپل کمال د تاريخي او علمي لاسته راوړونو له برکته و اوج ته ورساوه خو بياهم د ډير فجيوعو او وحشيانه جگړو سره لاس او گربوان دی او يو د بل ريښي باسي ؟

انسان دغه د مخکي پر سر باندي هغه يواځني موجوددی چي په ډله ايزه توگه يو د بل په وژلو لاس پوري کوي او له مينځه يي وړي . تر اوسه هيڅ بل يو جانور او يا کم حيوان په خانگري توگه خپل همنوعه په داسي ډول چي انسانان يو اوبل سره وژني ، ندي وژلي او نه يي وژني، بس يوازي همدغه د بنی آدم اولاده ده چي و خپل همنوعه ته بلا اخيستی دی او يو د بل ريښي باسي . دا هماغه انسانان دي چي د ورورۍ ، اخوت، عدل، انصاف او انساني کردار دپاره د مختلفو ادیانو او مذهبو د لاري د خلکو و جذبولو ته آسماني آياتونه او مخکنۍ رسالي لري ، په دې دواړو کي و انساني اوبشري ټولني ته دخدمت او ورولی دعوت ورکول کيږي . دبلي خوا بيا د ترقۍ، تمدن، عدالت، سولي، آزادۍ، ډيموکراسۍ، برادری او امنيت ادعاوي هم کيږي، رقم رقم شجري ورته جوړيږي، خو کله چي بيا د عمل خای راسي، د ځان غوښتنې او حرص خای راسي، د استعمار او استثمار خبره را مخته سي ، نو بيا هرڅه هېر او د خپلي لويي غوښتنې په خاطر د نورو انسانانو د تباهي او گمراهۍ دپاره نادره دسيسې جوړيږي ، همدغه انسانان پرمختللي د ډله انزي وژنو وسلې اختراعوي او د انسان پر وژنه يي کاروي ، همدغه انسانان بيا دخپلو بشري او انساني ادعاگانو پر خلاف يو د بل ريښي باسي ، او هغه هم په ډير وحشت او بربريت سره .

دغه شاني تناقضات او ادعاگانې چي انسانان يي دخپل همنوعه د وژلو دپاره لري، نو څوک نه پوهيږي چي هغه څه شاني بيان کړي؟ آیا په انسان کي دغه د حال وتنه ، په خپل سري او ځان غوښتنه ، بي رحمي او درنده گي يوه ذاتي پدیده ده او که دا د تاريخ په يوه ټاکلي مرحله کي د بشر، دغه د اشرف مخلوقاتو بني آدمانود خپلونو د سرغڼه وو د يوه تمام عياره انحراف او بربريت وخواته د بنوېدو و مرحلي ته د ننه وتو يو جريان دی؟ آیا دغه شاني دويني تويولو خصلت د تاريخ په اوږدو کي ديوې خاصي تاريخي مرحلې محصول دی چي انسانان دي په دغه شاني وحشت سره د خپل همنوعه د وژلو صحنې ننداره کړي او که نور و جوهات هم لري؟

همدا زموږ خورمن هيواد مظلوم افغانستان به را واخلو. دلته نده معلومه چي ددې مؤمن او بي ریا هيواد خلک خدای تعالی په کومه گناه نيولي دي چي دتاريخ په اوږدو کي د هر يرغلگر، د هر ظالم، د هرستمگر او د هر فرعون د ظلم مېچن يي پر سر چلېدلي او هر اهرمين او چپاولگر استعمارگر، چي څومره يي زړه غوښتي دي نو د خپل حرص او يرغلگری په خاطر يي ددې هيواد د مظلوم انسان سره د انسانيت په نامه د وحشي درنده گانو په څير چلند کړی دی .

دا هره ورځ نه بله زموږ ولس په اور کي کبابيږي ، بېگناه افغانان، بنځي، سپين ريږي، نيغله ځوانان مو په خپلو جونگرو او خټينو کوډلو کي په خپلو غريبانو کي دره او بي دربانه مکتبو، مسجدو او هستوگن ځايونو کي، د امريکا د متحده ايالاتو په بي رحمانه بمباريو کي يا دهغوی د پوځيانو لخوا د طالب يا تروريست په نامه د خپل ژوند هستي او مستي دلاسه ورکوي او په ښو کي لمبيږي .

تازه مثال يي همدا د امريکايي ځواکونو په هوايي بريد کي د فراه ولايت د بالابلوک د ولسوالۍ پر ملکي کسانو باندي بي رحمانه بمباردمان او عام وژنه وه چي لويه انساني غميزه يي هست کړه . په دې هوايي بمبارۍ کي گڼ شمېر ملکي کسان ، بېوزلي بنځي، کوچنيان سپين ريږي او ځوانان يو مخ تباہ او د يو سلو اووه څلويښت نه زيات بي گناه مظلوم افغانان پکښي شهيدان سوه . ته به وائي چي داسي بي رحمانه عام وژنه د متمدني او کمپوټري جگړو لاسته را وړني دي چي تر هر وخت زيات بشري فاجعي را زيږوي او عام ملکي عوام په نښه کوي . آیا ډيموکراسۍ ته د ننوتلو او د تروريزم سره د مبارزې ميتودونه ، د خپل ځان امنيت او مدنيت او نوي بشري نړۍ ته د رسېدو لاري بايد د دغه شاني وحشت او بربريت څخه تيرسي ؟

خو واقعیت دادی چې دغه شاني انساني فاجعي هره ورځ ، هره اوونۍ ، هره میاشت او هر کال په همدې نومو او مفاهیمو تکرار در تکرار پري ، او د نړۍ په گوټ گوټ کې دغه شاني بشري غمجن مصیبتونه او تراژیدۍ د هري جگړې په بهیر کې لیدل کیږي .

اوس خو د تروریستانو سره د جگړې یا د دیموکراسۍ داعدي، د بشري حقوقوڅخه ساتنه او یا د ځان د امنیت په خاطر د نورو هیوادو د ډله انزو وژنو دوسلو امحا او یا په ظاهره د القاعدې او طالبانو د بنسټپالنې سره د مبارزې په نامه، د امریکا متحده ایالاتو او د هغوی انډیوالانو دغه نړۍ وال تهاجم دافغانستان او عراق غوندي هیوادو څخه را پیل کړی او هري خواته ځان غزوي، خو، ددېنه چې څوک شاته ولاړسي او د هغه نه چې لا ډېر نور هم شاته ولاړسي ، نو په تېرو څلورزو کالو کې انساني تمدن به بنایې دنن ورځې په معنی یوازي درې سوه کاله د سولې په ماحول کې اوسېلی وي، پاتې تېر تاریخ دیوه سره په همدغه شاني یرغلو، خپل مینخي جگړو، وژنو، د پردو پر خاوره باندي تهاجم او په یو ډول نه بل، د عقایدو د جگړو او د نورو د مخکو د لاندې کولو په خاطر نړۍ د پوځي لانجو په گرداو کې غوټې وهلي دي او لویې تباهی ئې را وستلي دي .

په لومړۍ او دوهمه نړۍ واله جگړه کې لږ تر لږه ۱۱۰ میلیونه انسانان ووژل سوه . داسې اټکل کیږي چې دبشریت په تاریخ کې به د جگړو په لږ کې به تر یوه میلیارده زیات انسانان ووژل سوي وي . یوازي ددوهمې نړۍ والي جگړې په جریان کې، د جگړې په بېلابېلو جبهو کې د پنځوسو میلیونو نه زیات انسانان ووژل سوه . دغه جگړه به بنایې د بشر په تاریخ کې تر ټولو خونینه او وحشیانه جگړه وه. د انساني تلفاتو دغه وحشتناکه شمېره دغه واقعیت څرگندوي چې دغرب تمدن پرځای ددې چې و انسانانو ته آرامي او هوساینه راولي دیوه داسي جنون او وحشت په فضا کې گرفتاره ده چې بس یوازي د انسانانو په عام وژنه کې و خپل ځان ته تسل ورکوي او په همداسې تسل سره غواړي ځان و خپلو شیطاني اهدافو ته ورسوي .

د دوهمې نړۍ والي جگړې اخلاقي بار په دې کې هم خورا زیات وو چې د نن په شان د عام ولس پر استوګن ځایو باندي بې وقفي او رنډې بمبارۍ کولې ، په هیروشیما او ناکاساکی کې پر ملکي خلکو باندي د اټوم بمب استعمال سو ، په جرمني کې د آدم سوزی د اور کورې جوړې سوي، په میلیونونه انسانان وجبري کوچ ته اړ ایستل سوه، سیاسي تبعذونه او په اشغالي سیمو کې انساني ضد خشونتونه او وحشتونه را مینځته سول . دا ټوله تر دا اوسه پوري د ماشیني او تمدن په عصر کې د بشري وجدان پر لمن باندي تور داغونه دي چې قضاوت یې عام ولسونه او تاریخ کوي .

د ۲۰۰۳ کال نه را وروسته څه ناڅه دېرش لوی او کوچني بهرنی او کورنی جگړې په عراق، افغانستان، فلسطین، بروندي، کولمبیا، کانگو، هندوایاکستان (دکشمیر پر سر)، سیرالانکا، اندونیزیا، سوډان، پیرو، فیلیپین، روسیه (چچن) او یوګندا کېني، جریان لري . د دې ټولو جگړو سازماندننده گان چې نن یې په سر کې د امریکا متحده ایالات ولاړ دی هماغه استعماري هیوادونه دي چې ځانونه د دوهمې نړۍ والي جگړې گټونکي بولي او نړۍ یې په خپلو مینځو کې سره وېشلېده .

په داسي حال کې چې فکر کیږي بشري ټولنه د اطلاعاتي او اړیکو په عصر کې دیوه نړۍ وال کلي په دننه کې ژوند کوي ، خو د نړۍ عامه افکار لا تر اوسه د ځینو جگړو په ماهیت ناخبره دي . ان په امریکا کې گڼ شمېر دپوهنتونونو شاگردان د ځینو جگړو څخه ناخبره ساتل سوي دي او که خبر هم وي نو د هغوی په اصلي ماهیت نه پوهیږي .

جگړه نه یوازي دوحشت او بربریت نښانه ده بلکه د تاریخ په اوږدو کې د نژادپرستی او ملي گرایي یوه ممثله بېلگه هم وه . کله چې یو څوک دیوه امریکایي محصل نه پوښتنه وکړي چې د ویتنام په جگړه کې د تلفاتو شمېره څومره وه، نو زیاتره به هغوی د پنځوسو زرو په شاوخوا کې یو رقم درته وښيي چې البته دغه شمېره په دې جگړه کې د هغه امریکایي وژل سوي سرتیرو او افسرانو رسمي اعلان سوی رقم دی چې هغه نه پښیږي، خو دغه امریکایي محصل به دهغه یو میلیونو نه زیات ویتنامیانو دوژلو په رقم ځان ناگاره واچوي او یا که خبر هم وي نو قصداً به و نه غواړي هغه واقعي رقم یادکړي چې په همدې جگړه کې له مینځه تللي وه. په دې هم سر نه خلاصوي چې دا جگړه دڅه دپاره وه او ددوي هیواد څه حق لاره وهغه ته په داسي ظالمانه توګه زور ورکړي ؟

په امریکا کې چې ډله انزه رسنۍ د یوه سره د یهودانو او لویو کمپرادورانو په لاس کې دی هغه جنایتونه چې د امریکا اداره یې په نورو هیوادو کې تر سره کوي، نو د عام ولس د اغفال د پاره هغه نه خپروي . همدا وجه ده چې په جگړو کې نه یوازي د تلفات او خرابیو او وړانیو اندازه د ملي گرائی پر معیارو باندي سنجول کیږي بلکه داسي احصائیو ته اصلاً د خپرېدو زمینه نه برابریږي چې د امریکا او یا اروپا د قدرت د ماحوله څخه دباندې وي . په

عراق او افغانستان کي د پوځي او ملکي تلفاتو شمېره که یو تن وي او که څو تنه نو هغه یوازې د امریکا د دفاع وزارت د پوځي قومندانۍ لخوا په مصاحبو او د رسنیو لخوا اعلانيزي خو د افغاني او عراقي مړو او زخمیانو شمېره که په ډله ایزه توګه وي که په انفرادي ډول نو هغه د جنگي خبرو او اعلانو په ګرداو کي ورک سي .

د دوهمې نړۍ والي جګړې څخه بیا تر ننه پوري د ملکي کسانو وژنه او د عامه تأسیساتو وړانۍ تر نورو جګړو زیات سوی دی . سره ددې چې د نړۍ وال حقوقو له مخي پر ملکي کسانو باندي حمله جواز نلري خو په دوهمه نړۍ واله جګړه کي د لویو اروپایي ښارو د هوایي حملو په شروع سره او بیا د کوریا، ویتنام، عراق او نن د افغانستان په جګړو کي ټوله ښاري او زراعتي بنیادونه او پوځي او غیر پوځي هدفونه تقریباً پای پاکه تباہ سوي او له مینځه تللي دي . د ویتنام په جګړه کي به ټولي هغه قصبې او په کلیو او بانډو کي پراته کورونه هستوګنځایونه عمدتاً په دې خاطر چې ستراتیژیکي او تاکتیکی اهمیت یې درلود د امریکایي پوځ لخوا تر برید لاندي را تله او تباہ کېدله به . په حقیقت کي په ویتنام او افغانستان کي چې کوم تاوانونه د ژوندانه و محیط ته وړول سوه نو هغه واقعاً یوه بشري فاجعه او لوی جنایت وو چې په خواشینی سره نن هم تکراريزي .

دغه تاریخي حقیقت اوس و هر چا ته څرګنديزي چې د امریکا او غربي نړۍ زیاتره تهاجمي او د خپلي سلطې د ټینګېدو او غزېدو دپاره جګړې، په ظاهره د پرمختیا ، تمدن او انسانیت تر چتر لاندي تر سره سوي وه . نن هم چې بشري ټولنه د جګړو و اوسني شکل او ماهیت ته ګوري نو پر خپلواکه او ناتوانه هیوادو باندي دامریکا غوندي لویو قدرتو تهاجم او یرغل د همداسي فریب کارانه او غولونکو مفاهیمو د تطبیق په نامه عملي کیري چې همدا شېوه جهاني اخلاقیات د واقعي پستی او ابتدال و خواته شوه کوي ، او زور واکه ځواکونه د خپلو بی رحمانه عام وژنو په بهیر کي خپل انساني شرافت دلاسه ورکوي .

پای